

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. szeptember 28-án.

Első Thesszalonikai levél 4. rész 11. verse

„Tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljete, tegyétek a magatok dolgát...”

Kedves Testvéreim!

Amikor meghalljuk azt a szót, hogy becsület, akkor általában arra gondolunk, hogy abból csak egy van. Hogyha eljátszottuk, akkor azt nagyon nehéz visszaszerezni, akkor már nehéz meggyőzni másokat, hogy mi mégis becsületesek vagyunk, hogy mi mégis tisztességesek, rendesek vagyunk. Pál apostol ezt a becsület-kérdést hozza ide ezen a mai napon. „Tartsátok becsületbeli dolognak”. De mit is?

Azt, hogy figyelték másokra. Azt, hogy ami a szívetekben van, azt adjátok át másoknak. Olyan gyülekezetet szólít meg itt, ahol ott vannak a Krisztus-követők. Ott vannak azok, akik hisznek Jézusban, és azt mondja nekik, hogy figyeljete oda, hogy lássák mások is azt, hogy ti Krisztust követitek. Ezt tartsátok becsületbeli dolognak, hogy úgy éltek, ahogyan hisztek.

Van az a mondás, amit elég sokszor szoktam én is hallani, de néha tovább is adom. Márkus Püspök úr is sokszor idézte, hogy nem elég becsületesnek lenni, annak is kell látszani. Amikor végiggondoltam Pál apostolnak ezt a felszólítását, akkor az fogalmazódott meg bennem, hogy nem elég hinni, hívőnek is kell látszani. Amikor bennünk ott van a meggyőződés, hogy hiszünk, akkor az önmagában még nem elég, annak ugyanis kifelé is látszódnia kell az életünkön. És az első kérdés, amit felvet, hogy vajon ilyen formában mi becsületesek vagyunk-e? Meglátszódik-e rajtunk az a Krisztus, akiben mi hiszünk? Sugározzuk-e az ő szeretetét, az ő jóságát mások felé? Ezt tartsátok becsületbeli dolognak, hogy az életetekben a hit, az megjelenik minden egyes napon, abban ahogyan beszéltek, ahogyan egymáshoz fordultok, ahogyan viselkedtek. Ezt tartsátok becsületbeli dolognak.

Két dolgot helyez ezzel kapcsolatban a szívünkre az apostol, nagyon egyszerű mind a kettő. Az első így hangzik: éljete csendességben. Hát jó, jó. De hogyan? Amikor azt érezzük folyamatosan ott a lelkünkben belül, hogy zaklatottak vagyunk, hogy sok minden továbbcsodor minket. A csendesség az azt jelentené, hogy nyugodtak vagyunk, hogy békességben élünk, hogy rendben van minden. De lehetséges ez? Amikor esetleg már otthon azt éljük meg a reggeli kapkodásban, amikor elindulunk, hogy semmi nincsen a helyén, vagy beérkezünk a munkahelyre, és akkor azt tapasztaljuk, hogy mindenki egy kicsit idegesebb, mint kellene, vagy a diákok beérkeznek az osztályba, és úgy vannak vele, hogy itt most már megint azok vesznek körül engem, akikkel nem szeretnék itt lenni. Mi az, amit érzünk, és mi az, amit látunk? Vajon hogyan van csendességben ott a szívünk belül? Én azt gondolom, hogy ez egy rendkívül nehéz dolog, mert ez nem úgy megy, hogy egyszerűen csak veszünk három mély levegőt, és azt mondjuk, hogy jó, most minden rendben van. Vannak olyan zaklatottságaink, vannak olyan feszültségeink, vannak olyan félelmeink, amiket nem tudunk lecsendesíteni. Szükségünk van arra, hogy az a Krisztus, aki minket megváltott, aki minket szeret, az ott legyen a szívünk mélyén, hogy adja ezt a megnyugvást és adja ezt a csendességet.

Amikor pedig ezt átéljük, akkor értjük meg, hogy miről beszélt itt Pál apostol, hogy mit jelent az, hogy csendességben éljete. Az életetek, a szívetek az nyugodjon meg Jézus Krisztusban. És akkor mi történik? Akkor az történik, hogy kifelé is megpróbálunk már csendességet sugározni. Persze tudom, hogy ez megint nehéz. Amikor olyan valakikkel találkozunk, akik vibrálnak, akkor önkéntelenül bennünk is megkezdődik a vibrálás. Amikor azzal találkozunk, hogy valami igazságtalan történik, akkor kikérjük ezt magunknak. Lehet, hogy nem csak csendesen, nem csak finoman, hanem esetleg hangosabban, haragosabban is.

Megmondom őszintén, hogy amikor focizni szoktunk, és van játékvezető is, akkor nehezen szoktam viselni a számomra igazságtalan ítéleteket. Előfordult már olyan, hogy a játékvezetőtől nem csak annyit kérdeztem meg, hogy akkor ez most mi volt, hanem bizony egy kicsit hangosabban és haragosabban is elmondtam neki a véleményemet a döntéséről, mert igazából ott bent, a lelkemben sem volt békesség. Olyankor pedig kifelé sem ez jelenik meg. Milyen kérdést tehetnek föl, akik ilyenkor látnak? Ja hát, ha ez a lelkész, akkor milyen lehet a többi keresztyén? Amikor mi azt mondjuk, hogy a Krisztus követői vagyunk, mi Jézusban hiszünk, akkor ennek tényleg meg kell jelennie, ilyen formában is, hogyha igazságtalanság ért, akkor megpróbálok csendben válaszolni. Ha valami olyan történik, ami nem tetszik nekem, akkor megpróbálok békességgel elrendezni. Pál apostol erre mondja, hogy éljete csendességben.

Van egy nagyon szép példa előttünk. Ott volt Jézus Pilátus előtt nagypénteken. Azt olvassuk az evangéliumban, hogy mindenki vádolja őt. A nagytanács tagjai, a főpapok, meg mindenki. És mit csinált

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. szeptember 28-án.

Jézus? Csendben volt. Nem szólt egy szót sem. Azt gondolta magában, hogy én idáig nem fogok lesüllyedni, ahol ti vagytok. Én ebbe az adok-kapokba, az oda-vissza mondogatásokba én nem szállok bele. Maradok csendességben. Amikor mi is ezen gondolkozunk, hogy hogyan lehet az életünket jól élni Krisztus követőként, akkor ez jelenjen meg előttünk újra és újra. Az a Krisztus, aki a szívében békességgel, csendben állt a vádlói előtt is, csendben fogadta a nehézségeket is.

Ugyanakkor ott van a másik kérés is, hogy tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendességben éljete, és tegyétek a magatok dolgát. Ez megint olyan egyértelműnek tűnik, hogy azt tesszük, ami a mi dolgunk. Milyen egyszerű lenne, ha mindenki megtenné a saját maga dolgát. Milyen tökéletes világban élnénk, hogyha mindenki elvégezné, ami a maga feladata. Semmi különleges dologról nincsen itt szó. Tegyétek a magatok dolgát. Az első, amit végiggondoltam, hogy tudjuk egyáltalán mi a mi dolgunk?

Mert olyan egyszerűnek tűnik, amíg mondjuk iskolába járunk, tudjuk, hogy az a dolgunk, hogy tanuljunk. A munkahelyen is olyan egyértelműnek látszik, hogyha érkezik egy e-mail, arra válaszolni kell, ha van egy feladat, azt el kell végezni, vagyis tesszük a magunk dolgát. Ezentúl pedig, amikor hívó emberként azon gondolkozunk, hogy mi a felelősségünk másokért, akkor vajon látjuk-e, hogy mi a magunk dolga?

Az elmúlt héten presbiteri gyűlésünk volt, és előkerült az a kérdés, hogy miként lehet az intézményeink irányába jobban a missziót folytatni, vagyis azt a küldetésünket, hogy az ott lévők is megismerjék Jézus Krisztust, a Megváltót. Valaki elmondta, hogy alapvetően mindenki ott tud segíteni, ahol jelen van. Ha az óvodáról beszélünk, akkor az tud másokat az óvodában elérni, akinek a gyermeke odajár, vagy aki ott dolgozik. Ez ugyanígy elmondható a bölcsődéről is, elmondható a gimnáziumunkról is, az Általér iskoláról is, és még a neszélyi iskolánkról is. Mindegyikben, aki éppen ott van, az tud Jézus Krisztusról bizonyoságot tenni. Ott, azon a helyen. Vajon mi, akik a családban élünk, a családuknak felé nincs ilyen felelősségünk? Akik egy munkatársi körben vagyunk, abban a munkatársi körben nincs felelősségünk? Ugye értjük, hogy miről beszél Pál apostol, amikor azt mondja, hogy mindenki tegye a maga dolgát?

Tegye ott, ahova Isten rendelte, ott végezze el mindazt, ami a feladata. Ez pedig különleges dolog. Megérteni, mi az én feladatom, és megtenni, elvégezni. Akkor is, hogyha mások szerint ennek semmi értelme nincsen, sőt, akkor is, ha azt mondják, hogy nem vagytok teljesen normálisok, hogy ti ezzel a Jézussal foglalkoztok. Eszembe jutott így összefoglalásként megint egy kis történet, Noé példája. Noé ott volt és kapott egy parancsot Istentől, személyre szabottan, építsd meg a bárkát. Noé elkezdett építeni nem egy kis csónakot, ladikot, hanem egy óriási hajót. Vajon mi volt a véleménye a többieknek? Hajót építeni tenger nélkül? Hajót építeni ott, ahol nincs víz? Gondolkozhattak, hogy Noéval történt valami, vagy esetleg azt mondhatták, hogy szegény öreg, biztos már nem teljesen normális. Mit tett Noé? Megépítette a bárkát, mert Isten erre kérte meg. A következmény pedig a szabadulás lett.

Amikor mi is azon gondolkozunk, Kedves Testvéreim, hogy mi a magunk dolga, akkor alapvetően az, hogy az Istentől kapott feladatunkat megtegyük, hogy mások számára is a szabadulás útját elkészítsük, mert ezt Jézus Krisztusban megkaptuk, ez a miénk. Rajtunk múlik, hogy ez másokhoz is eljut-e, hogy ők is megértik-e, hogy ők is követői lesznek-e Krisztusnak, mint ahogyan mi is követői vagyunk neki.

Nagyon egyszerűnek tűnik ez a feladat. Tartsátok becsületbeli dolognak, hogy éljete csendességben, és tegyétek a magatok dolgát. Jegyezzük meg magunknak ezt a rövid páli felszólítást, és vigyük magunkkal arra a helyre, ahova Isten helyezett minket. Mindazokra pedig, akik körülöttünk vannak, azokra tekintsünk úgy, mint akikért felelősek vagyunk, az ő megszabadulásukért, megmenekülésükért. Ajándékozzon meg minket ezzel a lelküettel és lelkesedéssel, a mi Urunk. „Tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljete, tegyétek a magatok dolgát...” Így legyen!

Ámen!